

[Erik Eriksen.]

formning, men det er dog et blad, der står ministeren meget nær.

Jeg går videre: de fleste, som ikke kender nærmere til de radikale ledere, der åbenbart ønskede at fortsætte som ministre, koste hvad det koste ville, de fleste, der ikke havde dette kendskab, ventede vel nok en socialdemokratisk mindretalsregering efter valget. Det må også være det synspunkt, som lå til grund for en stor del af det, som radikale blade og tillidsmænd har givet udtryk for, men disse folk gjorde altså regning uden vært. De havde ikke opdaget, at de radikale ledere i deres forsøg på at placere mit parti længst mod højre selv var gledet helt ud til venstre. Hele denne aktion mod venstre udspringer af den enkle kendsgerning, at det radikale parti nu ikke mere på noget punkt af interesse afviger fra socialdemokratiet; i den aktuelle politik er der ingen forskel i dag. De nuværende radikale ledere har åbenbart sat sig som livsmål at støtte socialdemokratiske regeringer, hvor ydmygende betingelserne end måtte være. Denne gang fik de radikale ledere tydeligt nok at vide, at socialdemokratiet meget vel kunne klare sig uden dem; men for gammelt venskabs skyld ville man dog ikke sige nej, hvis de radikale ledere meget gerne ville — og de ville meget gerne, så vidt jeg kan forstå. Så vidt vi andre er orienteret, var der som sagt nogen modstand i den radikale folketingsgruppe, og et flertal i partiets hovedbestyrelse var imod at gå til aktiv deltagelse i et regeringssamarbejde med socialdemokratiet. Der er slet ingen grund til at bringe citater af kendte radikale personligheder og blade, der illustrerer modstanden; det er helt overflødigt. Man har næsten det indtryk, at de to højtærede ministre, de herrer Bertel Dahlgaard og Jørgen Jørgensen, har besluttet, at efter dem skal syndfloden komme.

Jeg forstår så udmærket den specielt radikale interesse i en ændring af valgloven, som jeg senere skal sige nogle ord om. Det er mit indtryk, at der op gennem årene blandt dem, jeg kalder radikale tillidsmænd, har været en vis ængstelse for at blive opslugt af socialdemokratiet, men alligevel bøje de man sig, når partiets ledelse havde talt. Derfor har ledelsen kunnet behandle

stemmer og mandater ganske efter sit eget hoved. Jeg er helt ude af stand til at forstå formålet med den placering, partiet nu har valgt. Jeg gentager: på den dagsaktuelle politik's område er det radikale venstre fuldt ud enig med socialmokratiet; måske er det derfor, man så voldsomt søger at beklukke det venstre, man dog er udgået fra, og som man netop nu burde samarbejde med. Derfor må forløbet af denne regeringsdannelse have været en besk mundfuld for de to ministre, jeg nævnte for et øjeblik siden.

Jeg har vist også lov til i dag at fastslå, at selv om alt, hvad de radikale ledere har påstået om manglende demokrati inden for venstre, havde været rigtigt, hvad det ikke er, men selv om det havde været rigtigt, ville vi i venstre i dag være som lærlinge over for mestrene i det radikale akademi. Jeg kan i hvert fald ikke forestille mig, at man inden for venstres folketingsgruppe nogen sinde ville opretholde et standpunkt mod blot en nogenlunde ligelig delt hovedbestyrelse. Jeg kan ikke forestille mig det, og det ville i hvert fald ikke være med min sanktion.

Nu er det imidlertid lykkedes socialdemokratiet og partiets radikale venner at få dannet en flertalsregering. Dette skete ved, at en af de grønlandske repræsentanter indtrådte i den høje regering. Jeg gad for øvrigt vide, om ikke denne idé's ophavsmand også er radikal. Jeg håber ikke, jeg tager fejl, men jeg mener at kunne erindre, at den højtærede minister for Grønland umiddelbart efter valget udtalte, at han anså det for givet, at de grønlandske folketingsmedlemmer ikke stemte i kabinets-spørgsmål og indre syddanske anliggender. Det socialdemokratiske hovedorgan skrev nogenlunde samtidig, at repræsentanterne for det tyske mindretal og Grønland altid forholdt sig neutrale i afgørende politiske spørgsmål, så „på dem kan intet bygges“, som Aktuelt udtrykte sig. Jeg håber, at Grønlandsministeren og Aktuelt har ret i deres synspunkter, men jeg mener også, at den højtærede statsminister ved lejlighed kort har meddelt, at ministeren for Grønland ville stemme sammen med regeringen. Hvis Grønlandsministeren opretholder sit første standpunkt, vil han uden tvivl tjene de grønlandske interesser bedst, og så vil